

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἑστὰς Ἐπαρχίας — καὶ ἑστὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅπως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιστῆ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου πρώτη,
μᾶς φέρνουν τὸν Δεσπότη.

Διακόσα πενήντα ἑννιά,
μπάμ! μπούμ! σκοτωμοὶ ἑστὸν ντουνηῖα.

Μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ τρανὸς
ὁ Καλλιγᾶς ὁ Γερμανός.

Ὁ Γερμανὸς μὲ μπούγιο ἐδῶ μᾶς ἀριβάρει,
ντελόγκου ὁ Κολιάτσος κρυφὰ τὸ σκαπουλάρει,
πλακόνει ὁ Δεσπότης ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά,
δῶστε τῇ ἄλλους οὐλοὺς σαποῦνι καὶ σχοινιά,
οὐλοὶ, μουρέ, ἀπάνου εἰς τὰ καμπαναρία,
βαρέστε καμπανέλια νὰ γίνη φασαρία.

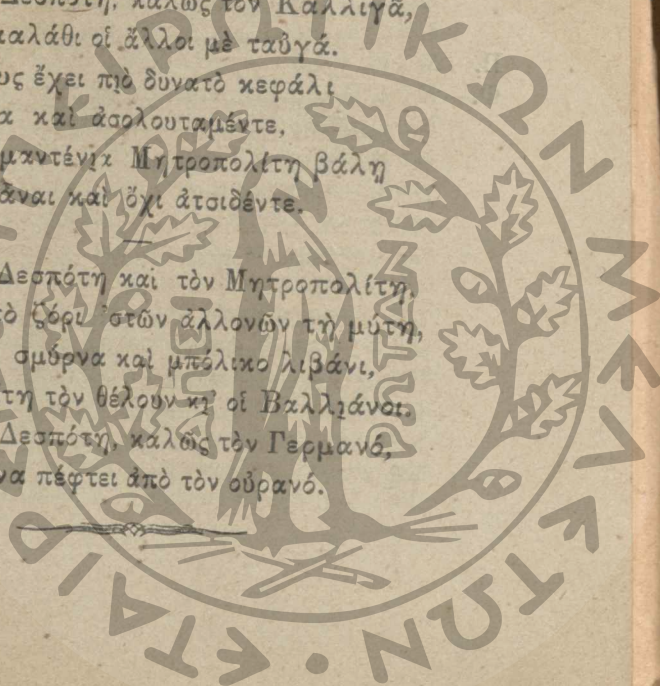
Γιαμὰ ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ἀδελάστε τὴν γωνιά,
ἢ μούζικαις ἀβάντι, τίγνι τὰγνι τὰ καμπανέλια...
πλακόνει ὁ Δεσπότης ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά...
πῶ! πῶ! τῇ ἄλλους οὐλοὺς κανὸ καὶ συφορέλια.
Πλακόνει ὁ Δεσπότης... ἐμπρός, Κεφαλλονίταις...
κυτπάτε παλαμάκια, σηκώσετε τῇ μύταις.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Καλλιγᾶ,
ὅπου γὰρ δαῦτον οὐλοὶ ἀνοίξανε καυγᾶ,
ποῦ ὕβησαν Δεσποτάδες μεγάλοι ἑστὸν ντουέλο
κι' εἶπε πολλὰ ἢ γλῶσσα τοῦ κόσμου τοῦ τρελλοῦ,
γὰρ ἑστὸν τοῦ Θεοτόκη σαλτάρει τὸ τσερβέλο
καὶ τοῦ χαλᾶ ἢ κόντρα σοφίτα τοῦ μῆγαλοῦ.

Γιὰ ἑστὸν ἐσηκωθῆκαν τὰ ράσσα ἑστὸν ποδάρι,
γιὰ ἑστὸν καὶ ὁ Τρικούπης τ' ὄνδρε του σπορκάρει,
γιὰ ἑστὸν καὶ ὁ Κολιάτσος μὲ τῇ Ἑλληνικουραῖς
πατόκορρα τῇ ἄλλους τοὺς λούζει ἑστὸν βρισίδι,
γιὰ ἑστὸν καὶ ὁ Δεσπότης τῆς Σύρας μὲ λιγούραις
ἑστὸν Γολγοθα ἐπῆγε νὰ πιῇ χολή καὶ ξύδι.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Καλλιγᾶ,
ποῦ ἔχασαν τὸ καλάθι οἱ ἄλλοι μὲ ταῦγά.
Αὐτὸς ἀπ' οὐλοὺς ἔχει πῶς δυνατό κεφάλι,
χωρὶς ἀμφιβολία καὶ ἀσολουταμέντε,
κι' ἂν μίτρα διαμυτῆνιχ Μητροπολίτη Βάλη
κάζο πενσάτο θάνατι καὶ ὄχι ἀτσιδέντε.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη καὶ τὸν Μητροπολίτη,
ποῦ ἔμπηκε μὲ τὸ ζόρι ἑστὸν ἄλλωνων τὴν μύτη,
ὅπου τοῦ πρέπει σμύρνα καὶ μπάλικο λιβάνι,
ὅπου Μητροπολίτη τὸν θέλουν κι' οἱ Βαλλιάνοι.
Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Γερμανό,
ποῦ ἑστὸν Ἀθήνα πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανό.

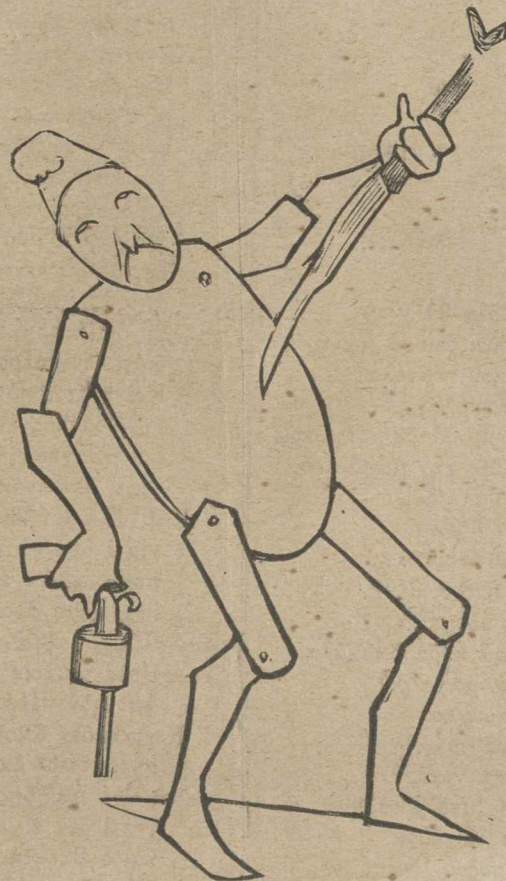

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Θεέ μου! πόσοι σκοτωμοί!.. τί διάβολο θά γίνη;
Φ.—Ξέρω κι' εγώ, βρέ Περικλή!.. ρουθούνι δέν θά μείνῃ.
'Σκοτώθη ὁ Πρωθυπουργός μὲ ἱππικοῦ πιστόλα
γιατὶ τοῦ ἐτσαλάκωσαν ὀλίγο τὰ φωκὸλα,
μὴ κι' ὁ Βουλευτής, Περικλή, πάει κι' αὐτὸς καλὴά του,
γιατὶ τοῦ 'πῆραν πρὸ καιροῦ Νερτίδες τὴν μιλιὰ του,
ὁ Θεοτόκης 'πνίγηκε μαζὶ μὲ μιὰ Γαλλίδα,
γιατὶ μὲ τὰ Δεσποτικά τοῦ ἔστριψε ἡ βίδια,
καὶ ὁ Δραγούμης 'πνίγηκε μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
διότι τὸν ἐσάστισαν οἱ τρόποι τοῦ Καλνόκυ,
ὁ τῆς Βουλῆς Αὐγερινὸς ἐπνίγη μὲ κρεμάλα,
γιατὶ δὲν στρέφει νὰ τὸν 'δῇ καμμιὰ κυρὰ δασκάλα,
ἐσφάγη κι' ὁ Σιμόπουλος μὲ δίκωπο μαχαίρι,
γιατὶ χαρτοφυλάκιον δὲν ἔβαλε 'στὸ χέρι,
μὰ κι' ὁ Καζάκης ἔγινε αὐτόχειρ φανερά,
γιατὶ μὲ τὸν 'Αθαντινὸ ἐπνίσθη 'στὰ γερά
καὶ δυναταῖς λιγοθυμαῖς τοῦ ἦλθαν 'στὸ βρισίδι
καὶ οἱ κλητήρες τοῦφεραν ἀνθόνερο καὶ ξύδι.
Πρὸς τούτοις ἠτοκτόνησε Κολίτσος ὁ Πρεσβύτες
γιατὶ δὲν ἔγινε κι' αὐτὸς χρυσὸς Μητροπολίτης,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Πανάρετος ἐπνίγη μὲ σχοινί,
γιατὶ τοῦ λὲν πῶς παππαδικαῖς πολλαῖς χειροτονεῖ,
καὶ ὁ Μασόνος ὁ λινὸς μὲ μερικὸς Δεσπότης,
καὶ ὁ Παυλίδης, ἐπειδὴ δὲν τοῦ γεννοῦν ἡ κότταις,
κι' ὁ θεολόγος Δαμαλάς, ὁ γράφων κι' ἀπαγγέλλων,
διότι τὸν ἐσάστισε τὸ γένος τῶν ἀγγέλων,
καὶ ὁ Σεπτέλος μὲ σουγιά θαρρῶ Κολοκοτρώνη,
γιατὶ ὡς τὴν ἀπάνω του μιὰ τρίχα δὲν φυτρώνει,
κι' ὁ Φιντικλὴς τὰ 'κέρδωσε μὲ τρόπον καταχθόνιον,
ὡς ὁ Σωκράτης δηλαδὴ κατέπιε τὸ κώνειον,
διότι τὸν ἐτρέλλανε ἡ τόση του σοφία...
Π.—Δὲν θά χωρέσουν πιά νεκροὺς τὰ δρό Νεκροταφεῖα.
Φ.—Κι' ὁ Μιστριώτης ἔσπευσε καὶ αὐτοχειριάσθη,
διότι τοῦ προσώπου του ὡς Νάρκισσος ἠράσθη,
ἐκόπη δὲ καὶ ὁ Ψιχὴς μ' 'Εγγλέζικο ξουράφι,
γιατὶ τοῦ εἶπαν μερικαῖς πῶς τὰ μαλλιά του βάφει,
μὲ μία κάμα ἔγινε κι' ὁ Δέλης δρὸ κομμάτια,
γιατὶ καμμιὰ σκορδόπιστη δὲν τοῦκανε τὰ μάτια,
ὁ Σγούτας 'στὴν Φαληρικὴν ἐπνίγη παραλίαν,
διότι ἔπασχε δεινῶς ἀπὸ μελαγχολίαν,
τὴν Σγούταν δ' ἠκολούθησε κι' ὁ Μαυρουδὴς ἐν τάχει,
διότι δὲν ὑπέφερε μεγάλη γένεια νάχη,
κι' ὁ Ψύχας δὲ ὁ Στεφανῆς ἀπέμεινε νεκρός,
διότι δὲν ὑπέφερε νὰ εἶναι φαλακρός,
ἐσφάγη κι' ὁ Γεννήσαρλης μ' ἓνα ἐπὲ μεγάλο,
γιατὶ δὲν 'δρίσκειται κανεὶς νὰ δώσῃ τώρα μπάλο.

Πρὸς τούτοις ἠτοκτόνησαν καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης,
διότι Μεγαλόσταυρον δὲν 'πῆρε ὁ παντλήμων,
'στὰς ὑπὸ νόμους ἔπεσε κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
διότι δὲν τὸν ἄφιναν τὸν φουκαρὰ νὰ στήσῃ
κανένα οὐρητήριον καὶ 'στοῦ Ψυρρῆ τῇ βρύσι.
Εἰς τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ἐπνίγη καὶ ὁ Σούλης,
μ' ὄλο τὸ σκυλολόγι του ἐσφάγη κι' ὁ Σταμούλης,
κι' ὁ Ζαχαρίας, Σύμβουλος, αὐτόχειρ ἀποθνήσκει,
γιατὶ ἀρχαῖα φρέατα καὶ ἄλλα δὲν εὕρισκε,
κι' ὁ Γέροντας ὁ Σύμβουλος, γιατίρς εἰς τὰ στομάχι,
γιατ' ἤρε μέσα 'στὸ νερὸ ἐπὶ τὰ ὀκτὼ βατράχια,
ἐν τούτοις ἠτοκτόνησε ἀγρίως οὐν τοῖς ἄλλοις
ἀπὸ πολλὴν ὠχρότητα κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
κι' ὁ Πίπης ὁ κασίγνητος, ποῦ κόβει σὰν ψαλλίδι,
διότι δὲν ἐπέρασε 'στὴ λήμα τὸν Κοκκίδη.
Καὶ τούτος ἠτοκτόνησε δι' ἀφορμὰς ὁμοίας,
κι' ὁ κύριος Θωμόπουλος ὁ τῆς 'Αστυνομίας
διὰ σφαγῆς, Περικλή, ἐσφάγη ἀπαισίτου,
γιατὶ δὲν ἀνεκάλυψε τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσείου,
κι' ὁ Καθδιδίας ὁ πολὺς, τὸ δέρμα του ἐκδάρας,
γιατὶ δὲν ἤρε ἴχνος κἀν τῆς ἱερᾶς γαϊδάρας,
ποῦ δωρεὰν ἐτρέφετο 'στὸ πάλαι Πρυτανεῖον,
κι' ἐχάθη ἀνακάλυψις ἐκ τῶν πολὺ σπανίων.

- Π.—Πάψε, καυμένη Φασουλῇ, γιατί θά μὲ τρελλάνῃς.
Φ.—Πρὸς τούτοις ἠτοκτόνησε κι' ὁ λαῦρος Δεληγιάννης,
ἀπὸ τὸν Πύργο ἔπεσε τοῦ 'Αἰφελ ἀπάνω,
γιατὶ δὲν ἄκουσε φωνὴ ἀπὸ νῆαν Παρισιάνο,
αὐτοκτονεῖ ἐκ μαρασμοῦ κι' ὁ βουλευτὴς τῆς 'Αρτης,
καὶ ὁ Δεδίδης, Περικλή, ἐκεῖνος ὁ ἀντάρτης,
γιατὶ δὲν εἶχε τώρα πιά νὰ δώσῃ ἀποφόρι,
καὶ ὁ Στεφίκος ἐνταυτῇ, τὸ τρυφερὸ ἀγόρι,
διότι ὅσον γίνεταί, βρέ Περικλή, μεγάλος
κατὰ τοσοῦτον χάνεταί τὸ τρυφερόν του κέλλος.
Κι' ὁ Ράλλης ἠτοκτόνησε περὶ τὴν ἀμφιλύκην,
διότι δὲν ἐκέρδισε τοῦ Σάρογλου τὴν δίκην,
πρὸς δὲ κι' ὁ Σωτηρόπουλος, τοῦπλκην Δεμονῆς,
διότι δὲν τὸν ἤθελε γιὰ 'Υπουργὸ κανεὶς,
κι' ὁλ' ἡ ἀντιπολίτευσις ἀνηλεῶς ἐσφάγη,
γιατὶ δὲν 'δρίσκει, Περικλή, καὶ λάχανα νὰ φάγῃ,
ἀλλ' αὐτοχειριάσθησαν μὲ τούτους ξαφνικά
κι' οἱ συμπολιτευόμενοι μὲ τὸν Παππαλουκά,
γιατὶ ἐπαταφούσκωσαν ἀπ' τὸ πολὺ φαγι...
Π.—'Οποία ὄντως φοδερὰ κι' ἀνήκουστος σφαγή!
Φ.—Πρὸς τούτοις ἠτοκτόνησε κι' ὁ Συριανὸς Κορέσης,
ἀν κι' εἶχε τόσας ὕψηλὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσεις,
γιατὶ τὸν παραγνώρισαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ εἰς τὸ χέρι δὲν 'μπορεῖ μονόφραγκο νὰ δάλῃ,
πρὸς δὲ κι' ὁ γενναϊόδωρος Μπαυλίκης ὁ πολὺς,
γιατὶ κι' αὐτὸς παιδαγωγὸς δὲν ἦτο τῆς Αὐλῆς.
Γι' αὐτὸ πηγαίνω, Περικλή, κι' ἐγὼ ν' αὐτοκτονήσω.
Π.—Πρὶν σκοτωθῇς μολὼν λαβὲ καμπόσας ἀπ' ὀπίσω.

Αὐτοκτονία Φασουλῇ,
ἀπὸ τῆς ἄλλαις πρὸ καλῇ.

Εἰς τόσων αὐτοκτονιῶν τοσαύτην παραζάλην
μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις ν' αὐτοκτονήσω πάλιν.
'Ιδοῦ, ἰδοῦ τοῦ Φασουλῇ αὐτοκτονία τρίτη...
τὸν πρόωρόν μου θάνατον καθένας ἂς κηρύττῃ...
Τὸ εἶπα μιά, τὸ εἶπα δρὸ, τὴν τρίτη θά τὸ κάνω...
ἐσήμεν κι' ἡ ὥρα μου καὶ τὸ κουμποῦρι πιάνω.

Ὁ κόσμος πιά ἐγέρασε, μαραίνεται, πεθαίνει,
καθένας ἐδαρέθηκε τὸν ἄνθρωπο νὰ κάνῃ,
καὶ τίποτε καλλίτερον 'στὸν ἄνθρωπον δὲν μένει
παρὰ μὲ μία κουμπούρι μονάχος ν' ἀποθάνῃ.
Τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος ἐπέρασαν τὰ ἔτη...
ἀκόμη κι' οἱ μπακάληδες κατήνησαν 'Αμλέτοι.

Τί νευρικοὶ ποῦ ἔγιναν οἱ Φασουλῆδες ὅλοι!
καὶ τὸ παιδί τῆς δὲν 'μπορεῖ νὰ σπρώξῃ μιὰ μητέρα,
γιατὶ τοῦ κακοφαίνεται καὶ πέρνει τὸ πιστόλι
καὶ τὰ μραλά του ἐπείτα τινάζει 'στὸν ἀέρα.
Καθεὶς ψυχρὸς πρὸς τὰ κακά, ψυχρὸς καὶ 'στὰ καλά του...
ὁ κόσμος ἐφρονίμισε καὶ ἦλθε 'στὰ μραλά του.

Αὐτοκτονοῦν οἱ ἄνθρωποι σὲ τούτο τὸν καιρὸ
χωρὶς κανένα ζήτημα, χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
πρὶν δροσισθοῦν τὰ χεῖλη τῶν 'στοῦ Σούλη τὸ νερό,
πρὶν γίνουν Πύργοι 'Αἰφελ σὲ καθέμιν Πλατεῖα,
πρὶν ἀνγκούρουν μικρὴν τῶν πόνων τῶν ζητήσουν,
πρὸ τοῦ εἰς ἐν' ἀπόπατον τοῦ Χέρν ν' ἀποπατήσουν.

Μὲ τούτα τὰ σκοτώματα ἐλύσσαζαν ἐφέτος...
ἐδῶ δὲν πιάνει χαρτοσιὰ κι' ὁ πρίγκηψ ὁ 'Αμλέτος.
Βλέπω ἀμούστακα παιδιὰ μονάχα σκοτωμένα,
βλέπω ἄνθρωπινα μραλά 'στὸς τοίχους σκορπισμένα,
κι' αὐτοκτονούντων πτώματα τὸ ἐν' ἀπάνω 'στ' ἄλλο,
καὶ δὲν εἰζεύρω τί νὰ 'πῶ καὶ ποῖον νὰ πρωτοψάλλω.

Παρήκμασε ἡ ἄλλοτε νεάζουσα ἀνθρωπότης
κι' ὅλοι φωνάζουν σήμερ « τὰ πάντα ματαιότης. »
Εἶσαι κακός; ... οἱ ἀγαθοὶ σὲ τρῶνε νύκτα 'μέρα...
εἶσαι καλός; ... ὁ διάβολος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.
Κλέβεις; ... εὐθὺς σοῦ ρίχνονται νὰ φῶν τὰ κλειμμένα...
δὲν κλέβεις; ... τότε, μάτη μου, χειρότερο γιὰ σένα.

Θεέ μου! τί κατάστασις! δὲν ὑποφέρω πλέον
τοιοῦτον βίον ἀσκητικόν, ψευδὴ καὶ ψωραλέον,
κι' ἐντὶς μικροῦ αὐτοκτονῶ... λεπτὰ μοῦ μένουν 'λίγα...

(Ἐστὴ μύτη τοῦ αὐτόχειρος καθίζει μία μυῖγα.)

Ἰδοὺ! μιὰ μυῖγα κάθεται 'στὴ μύτη μου ἀπάνω...
αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω.

(Τῆς δίνει μιὰ ὁ Φασουλῆς τὸ ἄκτι του νὰ βγάλῃ
κι' ἐκεῖνη φεύγει κι' ἔρχεται 'στὴ μύτη του καὶ πάλι.)

Αἰτίας γιὰ κουμπούριασμα ἔχω πολλὰς ὁ τάλας...
μὴ, δὴληρὸν ζωῦφιον, μὴ μοῦ προσθέτῃς κι' ἄλλας.
Ἐντὶς μικροῦ ἀπέρχεται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν...
μὴ μὲ ὥθῃς ταχύτερον πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν.

(Ἡ μυῖγα φεύγει μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ σὲ 'λίγο πάλι
ξαναπετᾷ 'στὴ μύτη του ζευγαρωμένη μ' ἄλλη.)

Μὰ δὲν ἀφίνεις ἄνθρωπον τοσοῦτον δυστυχῇ;...
δὲν φθάνει ὅπου ἤρχεσο ὡς τώρα μοναχῇ,
μὰ μεῦφερες καὶ οὐντροφο, ζωῦφιον ἀχρεῖον;...
βαβαὶ τῶν πόνων τῆς ζωῆς!.. βαβαὶ τῶν μαρτυριῶν!...
Αὐτὸ τὸ γεννοβόλημα 'στὸν κόσμον δὲν θὰ λείψῃ;..
ἂν τώρα πᾶ δὲν σκοτωθῶ βεβαίως θὰ μοῦ στρίψῃ...
'Τελείωσαν τὰ ψέμματα... δὲν μὲ χωρεῖ τὸ σπῆτι...

(Ἡ μυῖγα πᾶει κι' ἔρχεται 'στὸ Φασουλῆ τὴ μύτη,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐρεθισθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἐστράφη
καὶ τὰ ἐξῆς 'στὸν Περικλῆ κατεσπευσμένως γράφει.)

'Αγαπητέ μου Περικλῆ...

Ἐπῆρα πάλι φόρα,
δὲν ὑποφέρω τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφίνω τώρα.
Δὲν ξέρω πᾶ σ' αὐτὴ τῇ γῇ τί διάβολο νὰ κάνω...
μιὰ βιωμεμυῖγα κάθεται 'στὴ μύτη μου ἀπάνω...
τὴν διώχνω μιά, τὴν διώχνω δὲ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι,
ἐκεῖνη ἔμως ἔστησε 'στὴ μύτη μου καρτέρι,
καὶ δὲν τῆς φθάνει ποῦρχεται μονάχ' ἡ παληοδρῶμα,
μὰ κι' ἄλλη μυῖγα θηλυκὴ μεῦ κουδαλεῖ ἀκόμα
κι' ἀπάνω εἰς τὴ μύτη μου τοὺς ἔρωτάς της πλέκει,
κι' ἐγώ, τὸν βίον βαρυνθεὶς, ἀρπάζω τὸ τουφέκι.
Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται... στιγμαῖς μοῦ μένουν 'λίγαις...
ἴσως θὰ 'ζοῦσα, Περικλῆ, ἂν ἔλειπαν ἡ μυῖγαις.

Δὲν ὑποφέρω, ἀδελφέ, τοσαύτην ἀτιμίαν,
τρέχω 'στὴ βοῦτα 'γρήγορα διὰ ν' αὐτοκτονήσω,
κι' ἀνάγγειλε τὸ γεγονός εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
μήπως ἔλθῃ ὁ Στάτικος καὶ μὲ γυρίσῃ πίσω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ Εὐδοί,

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

'Αφίνω 'στὴν γυναῖκά μου κι' εἰς σὲ τὸν θησαυρὸ μου,
δῶσε 'στὸν Χιώτη τὸν Τσιγγρὸ τὸν Μεγαλόσταυρό μου,
εἰς τὸν Σκουλούδη γύρισε τὴν δανεικὴ βελλάδα,
μὰ δὲς καὶ πέντε φάσκελα εἰς ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα,
κι' ἂν θέλῃς τρέξε 'γρήγορα μαζί μου νὰ πεθάνῃς...
αὐτὰ καὶ μένω...

Φασουλῆς, αὐτόχειρ μπεχλιδάνης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Γάμοι, χαραῖς, κουφέτα, παππάδων συναυλία...
τοῦ Λοιδωρίκ' ἡ κόρη, ἡ ὠμορφ' Ἰουλία,
μ' ἐκεῖνα τὰ μεγάλα κι' ἀμυγδαλένια μάτια,
ποῦ τῆς καρδιαῖς ραγίζουν σὲ χίλια δὲ κομμάτια,
τὸν Ράινεκ ἐπῆρε, τὸν νέο τὸν σπαθάτο,
μὲ τόση ὠμορφάδα καὶ λεδεντιὰ γεμάτο.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς σαλτάρει καὶ ραίνει μὲ κουφέτα
τὸν λιγερὸ λεδέντη, τὴν λιγερὴ Ζουλιέτα.

Καὶ τώρα ἡ Ἀκρόπολις ἡ τοῦ Γαβριηλίδου
καὶ ἄλλην νέαν ὠθῆσιν λαμπρὰς προόδου δίδει,
καὶ κατ' αὐτὰς εἰσῆγαγε τὴν στερεοτυπίαν
καὶ εἰς πολλὰ ἐπέφερε ταχίστην θεραπείαν.
Δι' ἐλ' αὐτὰ καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐνθέρμως τὴν συγκαίρει
κι' ἄλλας προόδους τάχιστα τῆς εὐχεται νὰ φέρῃ.
'Αλλ' ὅμως κι' ἡ χαρίεσσα ἐπιφυλλὶς ἐκεῖνη
Καλαποθάκη τοῦ γνωστοῦ τὴν εὐθυμίαν χύνει,
μεγάλον δ' ἐσχημάτισε 'στὸς ἀναγνώστας ρεῦμα
διὰ τὴν τὴν χάριν τῆς καὶ τὸ κομψόν τῆς πνεύμα.

Ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν καυμάτων τοῦ ἡλίου
ἐδῆγχε καὶ τὸ Σάρωθρον τοῦ Παππαδασιλείου,
ἦτοι Σκιαγραφήματα ὠραία καὶ τρελλὰ,
τῆς κοινωνίας οὐκ ἀνδρα μασιτίζοντα πολλὰ.
'Ἐξετυπώθησαν κομψῶς ἐν Σύρου Ἑρμοπούλει,
καὶ πάρετε τὸ Σάρωθρον ν' ἀερισθῇτε εἰς.

Ἐν τῷ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλοσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄρας εὐφροσύνης.
'Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεύσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

Φείδου Φαρμακοπούλου λαμπρὰ Ἐπιτομὴ
Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, μικρὰ δὲ ἡ τιμὴ,
'Ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τοῦ Νετάρη
καὶ καθεὶς ἀδουκάτος αὐτὸν τρέξῃ νὰ τὴν πάρῃ.

μὲ Χρημὸν μὲ μιὰ μάνδρα,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα,

μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν,
ποῦταν ἄλλοτε μαμμῇ.